

DE VAKBONDEN EN DE LOONPOLITIEK.

De gebeurtenissen, die zich in de laatste weken hebben voorgedaan, zijn een duidelijke aanwijzing voor het begin van een nieuwe fase in de klassenstrijd in Nederland.

De opzegging van de C.A.O. van de zeelieden door de Zeeliedenbond, die bij het N.V.V. is aangesloten, de klimaatsverandering in de Algemene Bedrijfsgroepen Centrale (A.B.C.), welke betrokken is bij de vernieuwing van meer dan 200 C.A.O.'s, het verzet van deze bond en van de A.N.B. (Bouwbedrijfsbond) tegen het "Loonaccoord" van Oud-Wassenaar en tenslotte het afwijzen van de regeringsingreep in de "spelregels" van de loonpolitiek door het Verbondsbestuur van het N.V.V., zijn verschijnselen, die wijzen op massale ontevredenheid van de arbeiders.

De vakbondsleiders brengen het verzet schoorvoetend en op bureaucratisch vervormde wijze tot uitdrukking en eerlijk gemeend zijn hun "acties" niet.

Het is niet moeilijk om deze laatste bewering te bewijzen.

Het A.B.C. heeft een manifest uitgegeven, nadat het Verbondsbestuur medegedeeld had, niet accoord te gaan met de zogenaamde "loonaanwijzing" van de regering.

Hierin lezen wij :

"KAPPEN ERMEE".

"NEEN" heeft het N.V.V. gezegd met de A.B.C. en de andere vakbonden tegen de zoveelste verslechtering van de mogelijkheid tot loonsverhoging, waartoe de regering heeft beslist.

"NEEN" hebben wij gezamenlijk met onze Bondsraad gezegd tegen deze nieuwe verslechtering na het accoord van Oud-Wassenaar, WAT OOK AL EEN VERSLECHTERING WAS" (onderstr. van R.).

Het klinkt niet slecht. Wij zullen zo dadelijk zien wat de werkelijke waarde is van deze uitschieter.

In de leiding van het N.V.V. zitten nog slechts weinig bestuurders, die arbeiders waren of zelfs maar uit een arbeidersmilieu zijn voortgekomen. Kleinburgerlijke advocaten en dito economen zijn de lieden, die de politiek van het N.V.V. in werkelijkheid bepalen. Een van hen is Drs. W. Hessel.

In "De Vakbeweging", kaderblad van het N.V.V. van 13 Februari j.l. schreef hij een artikel, getiteld : "Conjuncturele vooruitzichten voor 1962". Wij lezen daarin o.a. "Voor onze conjunctuurpolitiek (het is in het N.V.V. heel gewoon, dat er geen onderscheid gemaakt wordt tussen de politiek van het N.V.V. en de de conjunctuurpolitiek van de bezittende klasse R.) moeten wij dus op twee signalen tegelijk letten : loopt de investeringsneiging in het buitenland en daarmee onze exportruimte terug ? Loopt bij ons de investeringsneiging terug ? "

Volgens Hessel moeten WIJ (!) daar dus voor oppassen. Wat betekent dit echter ? Laten wij met signaal twee beginnen. H. schrijft hierover : "In principe kan de LOONSTIJGING onder druk van de arbeidersschaarste, die mede door de hoge investeringsvraag is uitgelokt, tot een

zodanige WINSTVERMINDERING leiden, dat de INVESTERINGS-
NEIGING DER ONDERNEMERS AFNEEMT." (onderstr. van R.)

Met andere woorden : HET STIJGEN DER LONEN IS ONGE-
WENST. DE WINSTEN WORDEN DAARDOOR KLEINER, MET ALS GEVOLG
MINDER INVESTERING !

Deze fraaie theorie wordt gerechtvaardigd met de leu-
gen, dat men liever aanspraak maakt op minder loon (en dus
meer investering mogelijk maakt) dan dat men de werkgele-
genheid in gevaar brengt. Dit is zonder meer bedrog. De
bestedingsbeperking heeft n.l. aangetoond, dat wanneer er
ook maar iets aan de hand is, de arbeiders bij tien-
duizenden de straat op worden geschopt. Daar heeft de loon-
stop, die sinds 1945 bestaat, voor de arbeiders niets aan
kunnen veranderen.

Nu het tweede signaal van Hessel. Hij zegt : "Naar
mate nu de opleving in de V.S. doorzet, zullen de West-
Europese exportmogelijkheden naar de V.S., ook in 1962,
zich gunstig ontwikkelen. En daarvan pikken wij (!) een
graantje mee, wanneer onze concurrentiepositie relatief
gunstig blijft. DIT LAATSTE NU IS ALLEEN MOGELIJK WANNEER
ONZE LONEN NIET TE STERK STIJGEN IN VERHOUDING TOT DE
LONEN IN HET BUITENLAND." (onderstr. van R.)

Voorwaar een zinrijke vakbondspolitiek. Wij denken
daarbij tevens aan hetgeen W. van Tilburg op de laatste
hoofdbesturenvergadering van het N.V.V. op 10 Maart j.l.
mededeelde n.l. dat de Nederlandse lonen in 14 takken
van de industrie 15 á 20% lager liggen dan die in andere
E.E.G.-landen.

Het artikel van Hessel is de theoretische basis,
waarop het "loonmatigingsacckoord van Oud-Wassenaar" tussen
de regering en de vakcentralen tot stand kwam. Een accoord,
waarvan nu de A.B.C. en andere bonden van het N.V.V. open-
lijk zeggen, dat het een verslechtering was. Het merkwaardige
van de zaak is echter, dat deze bonden ook thans het accoord
van Oud-Wassenaar NIET AFWIJZEN.

Het A.B.C. zegt ook nog in het boven reeds geciteerde
manifest, en nu naderen wij het dubbele spel van deze
"arbeidersleiders":

"Het N.V.V. en wij weigeren voor deze vrijere
loonpolitiek, met telkens nieuwe spelregels, nog
langer de verantwoordelijkheid te dragen. Met
zo'n loonpolitiek, die heeft geleid tot loon-
dictatuur, kunnen wij niet langer werken."

Van Tilburg gooide er op 10 Maart j.l. in Utrecht nog
een schepje bovenop.

"Een ding staat wel vast", zo zei hij o.a.
"Deze loonpolitiek is failliet. Deze loonpoli-
tiek is kapot gegaan. aan haar innerlijke
zwakte, aan haar ondoeltreffendheid, aan haar
onwaarachtigheid. Het is de regering over het
hoofd gegroeid. Het wachten is nog slechts op
de uitspraak van het faillissement."

Dat het hier slechts om holle frasen gaat, wordt bewe-
zen door het feit, dat het N.V.V. de consequenties niet WIL
aanvaarden van "het wijzigen van de spelregels tijdens het
spel" door de regering.

Van Tilburg zei daarover :

"Het Verbondsbestuur heeft na rijp beraad besloten,
dat bij de beoordeling van de C.A.O.'s deze
nieuwe spelregels niet in acht moeten worden ge-
nomen, daar deze in strijd zijn met het accoord

van Oud-Wassenaar. Weliswaar heeft de regering daarom naar onze mening het accoord van Oud-Wassenaar verbroken, zodat wij daaraan moreel niet meer gebonden zijn, maar ter voorkoming van een LOONANARCHIE HEBBEN WIJ ONS VAN DIT ACCOORD LOSGEMAAKT, IN TEGENSTELLING MET WAT HIER EN DAAR IS GESUGGEREERD. WIJ HEBBEN OOK DAAROM ONZE MEDEWERKING AAN DE WERKZAAMHEDEN VAN DE LOONCOMMISSIE VAN DE STICHTING VAN DE ARBEID NIET OPGEZEGD." (onderstr. v. R.)

Ondanks dat de loonpolitiek, zelfs in de ogen van het N.V.V. failliet is, gaat men rustig door met het doen van liefdesverklaringen aan het accoord van "Oud-Wassenaar" en dus aan dezelfde failliete loonpolitiek. Van Tilburg heeft duidelijk gezegd, wat hiervan de oorzaak is.

"De hand over hand toenemende overtreding van rechtsregels is een directe aantasting van het gezag en een bedreiging voor de democratie. DISCIPLINE EN ORDE MAKEN PLAATS VOOR ANARCHIE EN STRIJD". (onderstr. v. R.)

De leiders van het N.V.V. zijn geen vechters. Zij zijn niet bereid en in staat leiding te geven aan een stuk arbeidersstrijd. Zij spelen het spel met de ondernemers mee. Hun terrein is afgepaald. Het overleg is voor hen doel geworden in plaats van één van de middelen. Wordt het spel niet volgens alle regels gespeeld door de ondernemers, dat wil zeggen, dat deze laatste handelingen plegen, waardoor de verraderlijke rol van de vakbondsfunctionarissen duidelijk zichtbaar wordt voor de arbeiders, die zij vertegenwoordigen, dan komt er kortsluiting van de soort, zoals wij die thans meemaken.

Luister maar wat Van Tilburg hierover zei :

"Of het de positie en het gezag van de bonafide vakbeweging ondergraaft, schijnt de regering weinig te interesseren; het ontstaan van categorale organisaties levert blijkbaar interessante stof op voor allerlei sociologische beschouwingen, de staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat acht het verantwoord hierin een basis te zien voor een gesprek".

Het N.V.V. is verontwaardigd, omdat de regering zijn goede raadgevingen in de wind slaat. De ondernemersregering heeft de raadgevingen van de vakbeweging niet nodig. De K.A.B. en het C.N.V. volgen iedere wenk, die de katholieke en christelijke regeringspartijen geven. Het N.V.V. wordt niet au sérieux genomen. De loonpolitieke schoothond Roemers heeft even in de Kamer gekeft tegen de Roolvink van minister Veldkamp, maar tanden laten zien en bijten is er niet bij, dat is immers "strijd en anarchie", dus : schadelijk voor orde en discipline.

Aan de andere kant zijn de N.V.V.-bestuurders veront- rust door de vakbondsdesertie en het ontstaan van talrijke categorale organisaties.

Juist het ontstaan van de categorale organisaties vindt volgens het N.V.V. zijn oorzaak in het onvoldoende in acht nemen van de loonpolitieke "spelregels" door de regering. De bezitters eisen van de vakbeweging, dat deze de loonstop verdedigt, tegelijkertijd echter bieden dezelfde bezitters aan bepaalde groepen arbeiders "zwarte" lonen aan, hetgeen de vakbeweging moet afkeuren, gezien de spelregels.

Om die reden draaide de gehele interpellatie van Roemers op 13 Maart j.l. dan ook uitsluitend om de LOONANARCHIE, die door de politiek van de regering zou zijn ontstaan. De N.V.V.-bestuurders zitten vanuit hun standpunt bekeken in een moeilijke positie, omdat de arbeiders het lummelen tussen regering en de werkgevers steeds meer door krijgen. Een lummelpartijtje, waarbij de N.V.V.-leiding als lummel fungeert en al heel lang vergeefs probeert de bal te vangen. Het spel is geraffineerd. In het "georganiseerd overleg" komen werkgevers en vakbeweging, na veel gewichtigdoenerij over productiviteit en rentabiliteit, iets overeen.

De regering laat vervolgens de Stichting van de Arbeid en het College van Rijksbemiddelaars een flink stuk afdingen op de bereikte overeenkomst om vervolgens met wel of niet verandering van de "spelregels" zelf nog een stuk af te knabbelen in opdracht van de ondernemers.

Zo bleef de rust in het bedrijfsleven. Want wat moet men doen tegen regeringsbeslissingen? Het zou unfair zijn om te gaan staken tegen een werkgever, die zich zo royaal toonde. Men kan het hem niet kwalijk nemen, dat het College zo weinig van de bedrijfstak afweet en de regering zo star aan zijn principes vasthoudt.

De arbeiders hebben dit spel reeds lang door, de vakbondsleiders worden ontmaskerd, categorale organisaties ontstaan.

Deze desertie uit de massa-vakbeweging wordt door de revolutionaire marxisten niet toegejuicht, integendeel. De oprichting van categorale organisaties is een uit de weg gaan van de strijd met de vakbonds bureaucratie. Hoe zal men de strijd tegen de ondernemers kunnen winnen, indien men de strijd tegen de vakbondsbestuurders, die de arbeidersbelangen niet behartigen, uit de weg gaat? Door het verlaten van de vakbeweging, wordt de grote massa van ontevreden arbeiders weer een gemakkelijke prooi voor de burgerlijke vakbondseconomen.

De arbeiders zijn niet meer tevreden met enkele procenten loonsverhoging. De productie is enorm gestegen. De winsten bereiken steeds nieuwe records.

Enige treffende voorbeelden vonden wij in het blad van de A.B.C. van 24 Februari 1962. In het artikel "Moeilijkheden en zorgen" lezen wij, dat de uitkeringen aan directeuren en commissarissen van de Rotterdamse Bank over 1961 met 30 procent of wel met 400.000 gulden is gestegen. De zes directeuren kregen nog een extra gratificatie van 200.000/per persoon. /gulden

De directeuren en commissarissen van de Twentse Bank hadden over 1961 1,4 miljoen gulden te verdelen.

Naast deze publicatie zouden wij nog vele andere kunnen leggen. Wij behoeven de winsten niet meer aan te tonen. Evenmin behoeven wij aan te tonen, dat een groot deel van de arbeidersklasse geen menswaardig bestaan leidt, dat het leven van zieken, invaliden en ouden van dagen een hel is.

Maar ook zij, die momenteel iets meer verdienen, dan zij gewend waren, bemerken dagelijks, dat zij in een maatschappij leven van aandeelhouders.

De onrust bij de vakbondsleiders is een bewijs voor de grote druk, die door het gelid op hen wordt uitgeoefend. Een nieuwe fase in de klassenstrijd in Nederland is begonnen. De discipline van de "spelregels" zal plaats maken voor de discipline van de strijd.

STRIJD VOOR EEN LOONVLOER OP DE BASIS VAN KOSTEN VAN LEVENSONDERHOUD VOOR IEDEEREEN, VERBONDEN MET EEN GLIJDENDE SCHAAL, WAARDOOR AUTOMATISCH HET LOON WORDT VERHOOGD BIJ PRIJSSTIJGINGEN. VEERTIENURIGE WERKWEEK MET BEHOUD VAN LOON VOOR ACHTENVEERTIG UUR. AFSCHAFFING VAN DE ST. v. d. ARBEID, HET COLLEGE VAN RIJKSBEMIDDELAARS EN ALLE P. B. O.-ORGANEN. HERSTEL VAN HET STAKINGSRECHT VOOR ALLE ARBEIDERS.

RUBENS.

De gevolgen van het 22e Congres der C.P.S.U. en onze taken.

(Resolutie van het Int. Secr. van de 4e Internationale.)

Het 22e Congres der C.P.S.U. heeft een nieuwe, bijzonder hevige fase in de crisis van het stalinisme, geopend. Als een geheel van dogma's is het stalinisme nu reeds dood; niemand in de communistische wereld geraagt zich meer strikt als een "stalinist" van vroeger, want zelfs de Albanese C.P. heeft op zijn minst twee heilige regels van het stalinisme geschonden, de onvoorwaardelijke trouw aan de tactische wendingen van de sowjet-bureaucratie, en de welbewuste afwezigheid van iedere openbare discussie met de officieele leiding van de C.P.S.U.

Eerder dan een verzameling dogma's evenwel, is het stalinisme voor alles, een vervorming van de doctrine en van de marxistische-leninistische politiek, ten dienste van de bureaucratische kaste, die de politieke macht in de U.S.S.R. zich wettelijk heeft toegeëigend.

In deze zin, dwars door de destalinisatie, bestaat het stalinisme nog, in de mate waarin deze destalinisatie, niets dan een wanhopige poging van de sowjet-bureaucratie is, zich aan de macht vast te klampen, tegenover de aanzwellende krachten van de sowjet-democratie in de U.S.S.R. zelf en van de revolutie in de gehele wereld. Aldus doende geeft zij zelf, onafhankelijk van haar bedoelingen, een nieuwe impuls aan alle revolutionaire krachten die haar eigen kracht ondermijnen, aan het proletariaat in de U.S.S.R., aan de "volksdemocratiën" en aan de internationale comm. beweging.

De nieuwe scherpe fase van de crisis van het stalinisme, weerspiegelt zich in twee bijzondere vormen, de een met de ander in dialectische wisselwerking:

a) Door ditmaal openbare onthullingen te doen over de misdaden van Stalin, die de geheime onthullingen van het 20e Congres overtreffen; erkennende, sedert de dood van Stalin, dat deze de democratische normen heeft geschonden; openbaar het provocatorisch karakter erkennend, van de moord op Kirov; door het begin van de "persoonlijkheidsverheerlijking" in de jaren 1933-34 te plaatsen, geeft Chroetsjew een krachtig argument aan de eis tot juridische revisie van de Moskouse processen en de juridische rehabilitatie (eerherstel) van de gehele bolsjewistische Oude Garde, Trotsky vooraan.

Men kan er zeker van zijn, dat in de USSR zelf, en in alle comm. partijen van de hele wereld, de stemmen die dit eerherstel verlangen, zich zullen vermenigvuldigen. En door een juridisch onderzoek te openen naar de moord op Kirov, zal de sowjet-bureaucratie steeds moeilijker aan deze rehabilitaties kunnen ontsnappen, buitendien reeds voorbereid door de oprichting van een monument voor de slachtoffers van de stalinistische terreur en door de verwijdering van het stoffelijk overblijfsel van Stalin uit het Mausoleum op het Rode Plein.

Alle pogingen van de bureaucratie concentreren zich tans op de weigering van een politieke rehabilitatie van de bolsjewistische Oude Garde, en voor alles van Trotsky. Maar door dit te doen, lokt de bureaucratie meer en meer de vraag uit, openlijk en in het openbaar, de ideeën der oppositionelen te bediscussieren, hun werken weer te doen verschijnen, hun gezichtspunten in het licht der latere gebeurtenissen te onderzoeken, wat de crisis van het stalinisme tot nog grotere hoogte doet steigen, omdat ze politiek is.

b) Door het geschil tussen de CPSU en de albanese CP openbaar te maken, en door deze tolk, het geschil tussen de CPSU en de chinese CP heeft Chroetsjew een nieuwe en snelle differentiatie tussen, en in de comm. Partijen mogelijk gemaakt. Heden zijn er, buiten onze tendens, drie verschillende politieke tendenzen binnen de comm. wereld: de Chroetsjew-de chinese CP- en de joegoslavische CP- stroming.

Binnen deze tendenzen, doen zich een hele serie differentiaties voor, die de italiaanse CP-stroming deed ontstaan, alsook die van de albanese CP, die niet dezelfde is als die van de chinese CP, alsmede van de poolse CP-stroming, die opnieuw zich begint te onderscheiden, na een lange teruggang, die volgde op de "Poolse October" van 1956.

De franse CP verzet zich in het openbaar tegen de italiaanse CP. De cubaanse CP verdedigt, wat betreft de klassenatuur van de cubaanse staat, stellingen die verschillen met andere comm. partijen, enz. Een buitengewoon geval van openbare differentiatie is wel dat van de meerderheid van de indische CP, die zich openlijk met zijn eigen bourgeoisie verbindt tegen de chinese CP, tijdens de laatste grensincidenten.

Deze differentiaties kunnen niet dan steeds duidelijker worden.

II

Deze nieuwe verscherpte fase van de crisis van het stalinisme, verklaart zich in laatste instantie door de versnelde stijging van de revolutie, zowel in de arbeidersstaten zelf, als in de koloniale landen, begeleidt door een verscherping of een hervatting van de klassestrijd in verschillende imp. landen (Belgie, Groot-Brittanie, Italie, Frankrijk):

- In de USSR zelf, voor de eerste maal sedert het aan de macht komen van Chroetsjew, heeft een politieke druk van de basis zich verenigd met die van de consumenten, op de regering. Spontane demonstraties, veroorzaakt door verborgen of openlijke politieke onenigheid met de heersende fractie van de bureaucratie, zijn talrijk geweest: staking te Odessa; studentendemonstraties tijdens de aankomst van de "pelgrims van de vrede"; demonstraties rond de dichter Eftoeschenko; ideologische discussies in de partij, om tot opheffing van het besluit van 1921, dat tijdelijk fractievorming verbood, te komen; verzoeken, de destalinisatie voort te zetten, enz. Deze druk is niet alleen onder de jeugd, de studenten en intellectuelen krachtig geweest, maar ook in de partij zelf.

- In de landen en bewegingen, die door de koloniale revolutie zijn mee-geleurd, zijn discussies en groeiende ontevredenheid geprovoceerd, waarvan de chinese CP zich gedeeltelijk tot tolk heeft gemaakt, en die een enorme druk op de heersende laag van de sowjet-bureaucratie uitoefenen.

Het betreft hier de illusies van het "vreedzaam samenleven", het geleuter over de "geest van het kamp David", de algemene orientatie van de sowjet-bureaucratie naar een verbond met de koloniale bourgeoisie, haar passiviteit ten aanzien van de Algerijnse Revolutie, alsmede de misdadige werkloosheid van de franse CP, het ongelukkige lot van de egyptische CP, en die van Irak, als gevolg van de katastrofale politiek, gedicteerd door het Kremlin; de minime, zo niet geheel ontbrekende rol van de algerijnse en cubaanse CP, in de twee krachtige revoluties, die zich ontvouwen in deze landen - al deze tekenen van de weigering, het enorme potentieel van de koloniale revolutie, ten gunste van de socialistische wereldrevolutie te gebruiken, en de vele pogingen, deze revoluties te remmen, zelfs te stoppen.

Zelfs in het hart van de staat, die door deze bureaucratie geleid wordt, heeft de moedige anti-imperialistische activiteit van de koloniale studenten van de Loemoemba-Universiteit, meerdere malen tot openlijke botsingen geleid met het bureaucratische apparaat, en zelfs met de politie, zoals dit het geval was met de laatste demonstratie voor de franse ambassade, ten gunste van de bevrijding van Ben Bella.

De wisselwerking, tussen de revolutionaire opgang in de USSR zelf, het voortschrijden van de wereldrevolutie, en de gevolgen van deze dubbele opgang op de CPSU en de comm. partijen in de wereld, geeft tans aan de crisis van het stalinisme, meer en meer het kenmerk van een permanent proces, explosief met sprongen voortschrijdend, onderhevig aan sensationele uitbarstingen, welke ook de wanhopige pogingen van de bureaucratie zijn, het op een willekeurig punt tegen te houden, pogingen, op zich zelf onvermijdelijk en die zich ^{op} zullen herhalen, zoals op de ochtend van het 20e Congres, maar met steeds minder kans op succes.

III

Waarom heeft Chroetsjew het enorme risico genomen, van de onthullingen op het 22e Congres, en van het openlijke conflict met de albanese CP?

Rekening houdende zelfs met het karakter van de persoon, dat op alle terreinen een zekere avonturistische tendens vertoont, kan men deze draai, vol van grote gevaren voor de sowjet-bureaucratie, slechts door de moeilijke politieke situatie, waarin de huidige meester van het Kremlin zich bevindt, verklaren;

hij was in de tang van een dubbele oppositie genomen, die aan alle kanten tegen hem ontstond, de oppositie van dynamische, jonge, progressieve en revolutionaire krachten in de sowjet-maatschappij en in de comm. partijen aan één kant, en de oppositie van de conservatiefste en reactionairste krachten vande bureaucratie aan de andere kant, die zich met steeds groter hardnekkigheid verzetten tegen de vernieuwingen, die Chroetsjew aanpreeft op vele gebieden.

Het is de kracht van deze dubbele druk, waarbij zich ongetwijfeld eveneens die van de militaire kaste in de USSR zelf heeft gevoegd (deze heeft nooit de vermindering van het aantal soldaten en het militaire budget van de laatste jaren aanvaard), die Chroetsjew in het slop van een wannopige keus heeft gedreven, teneinde te verhinderen dat al zijn tegenstanders zich tegen hem verenigen. Deze coalitie werd bovendien begunstigd, door het voortduren van de landbouwcrisis en vooral door de betrekkelijke mislukking van het experiment met de "maagdelijke gronden", dat hij had gesteund.

Zijn keus had een dubbele uitwerking: op het internationale plan, een duidelijke verstijving t.a.v. het imperialisme (Berlijnse crisis, hervatting van de atoom-proeven, 50 megaton-bom), ten einde de critiek te ontwapenen, die hem voorwierp concessies aan Washington te doen; op binnenlands terrein een hervatting van de destalinisatie, die de geschikteste manoeuvre was, om hem een buitengewoon brede massa-basis te verzekeren en zijn internationale en sowjet-tegenstanders te isoleren, door hen min of meer voor te stellen, als medeplichtigen aan de misdaden van Stalin of als aanhangers van een terugkeer naar de stalinistische methoden, dat wat de sowjet-massa's tot elke prijs willen verhinderen.

Maar handelend met deze stoutmoedigheid en aldus zijn macht verlengend, heeft Chroetsjew tegelidertijd een aantal dijken rond de macht en de voorrechten van de bureaucratie, doen springen. Door de aldus ontstane breuken, baant de vloed van de revolutionaire critiek zich een weg, met steeds groter kans krachtige echo's onder de sowjet-massa's op te roepen. En als Chroetsjew voor het moment, zichzelf nog aan de massa's presenteert als de held van de destalinisatie, zal het niet lang duren voordat bij de onthullingen over de rol die Malenkof heeft gespeeld in de zuivering van Armenie, of aan de onthullingen over de rol van Kaganowitsch in de zuiveringen onder de spoorwegarbeiders, zich de dringende vraag zal voegen, te weten, wie de zuivering in de Oekraïne heeft georganiseerd....

Na zijn machtsovername, heeft Chroetsjew zich ingespannen de revolutionaire opgang te stoppen op het punt van het 20e Congres, voor alles d.m.v. beloften (overigens gedeeltelijk verwerkelijkt) tot verbetering van het levenspeil van de sowjet-burgers. Zijn eerste bedoeling op het 22e Congres was, de druk op hetzelfde niveau te handhaven, door de sowjet-arbeiders de oplossing van alle problemen over twintig jaar te beloven. Het was een koehandel in ruil waarvoor, het sowjetvolk werd opgeroepen de macht van de bureaucratie, gedurende de gehele periode van de "opbouw van het communisme", te tolereren. Maar de druk van de massa's heeft bewezen te sterk te zijn, om op dat niveau gehandhaaft te kunnen blijven. Men moest dus de breuk vergroten en de destalinisatie voortzetten. Chroetsjew zal zich zonder enige twijfel inspannen, opnieuw een stoppunt te scheppen. Zal hij slagen?

In ieder geval is het onwaarschijnlijk, dat hij er in slaagt vijf jaar te winnen, zoals dit het geval was tussen 1956 en 1961. Met behulp van de internationale revolutie is het waarschijnlijker, dat het sowjet-proletariaat over enkele jaren snelle voortgang zal maken op de weg van de politieke revolutie, die de bureaucratie als heersende kaste zal moeten wegvegen.

IV

De poging van de sowjet-bureaucratie, zijn misdaden allen op de rekening van Stalin te schuiven en aan de marxistische sociaal-economische critiek te ontsnappen, door de loutere uitvlucht van de veroordeling van "de persoonlijkheidsverheerlijking", kan nu reeds als mislukt worden beschouwd. Meer en meer wordt in de comm. partijen van de hele wereld, alsook in die van de USSR, de vraag gesteld: hoe zijn deze misdaden mogelijk geweest, en waarom zijn er twintig zo niet vijf en twintig jaar nodig geweest, om ze te veroordelen? Op de laatste zitting van het c.c. der Poolse Ver. Arb. Partij (Poolse CP), heeft Oskar Lange de vraag van een marxistische verklaring van de "persoonlijkheidsverheerlijking" gesteld, en heeft de "sowjet-kameraden" gevraagd, deze uitleg te geven. Gomulka heeft het isolement van de USSR en zijn achterlijke toestand aangehaald.

In het document van het secr. van de italiaanse CP, is de noodzaak van een verklaring eveneens onderstreept, met een zelfde verzoek aan het Pres van de russische CP.

De publicatie van een lang redactioneel artikel in de Prawda van 22 Nov. 1961, gedeeltelijk gewijd aan een polemiek, tegen de idee van de "degeneratie van de USSR", waarover men in verschillende kringen van de italiaanse CP, openlijk spreekt, vooral onder de jongeren, bewijst dat dit debat nu reeds in de schoot van de CPSU begonnen is.

De wijze waarop zich dit debat ontvouwt, stelt de 4e Internationale in staat, met het gehele gewicht van haar ervaring en haar revolutionair-marxistisch standpunt ten aanzien van de natuur van de USSR, in dit debat in te grijpen.

De trotskistische wereldbeweging is de enige, die een streng wetenschappelijke verklaring van het stalinisme, volgens de marxistisch-leninistische beoordelingswijze, heeft aangeboden. Zij is de enige die het verschijnsel van het stalinisme heeft begrepen, als sociaal verschijnsel, verklaarbaar uit de tegenstellingen in de Sovjet-maatschappij.

Het is niet toevallig, dat het redactioneel artikel slechts polemiseert met hen, die zich de "degeneratie van de USSR" denken als vervat in het herstel van de kapitalistische eigendom, in dit land. Men kan dit argument gemakkelijk ontzenuwen. Maar het zal anderzijds moeilijker voor de bureaucraten zijn, de verklaring van een politieke contra-revolutie die zich in de USSR voltrokken heeft op de basis van de, door de Oct. revolutie gevestigde, nieuwe productiewijze, afte wijzen, zoals de thermidorische contrarevolutie zich heeft voltrokken in de loop van de franse revolutie, zonder dat dit een terugkeer naar het oude regime heeft betekend. Want, als een redacteur van de Prawda bevestigt dat een enkel man, het politieke en sociale regime van de USSR niet radicaal kon veranderen, hoe zou dan een marxist kunnen beweren, dat het vermoorden van honderduizenden personen, het uitroeien van de gehele bolsjewistische Oude Garde, het uitroeien van de leiding van het Rode Leger, feiten, die een verschrikkelijke schade hebben toegebracht aan de USSR en van sociale aard zijn (dus sociale conflicten, in de USSR tot uitdrukking brengend), simpele gevolgen zijn van de persoonsverheerlijking, hoe ontstaan, men weet het niet, een simpel betreurenswaardig incident, en niet het product van een buitengewone degeneratie van het politieke regime, een degeneratie waarvan de natuur aan het licht moet worden gebracht?

De trotskistische analyse van de bureaucratische ontaarding van de sovjetmacht, wekt meer en meer de belangstelling, zal meer en meer een echo vinden binnen de Comm. partijen, voor alles in de Arbeidersstaten en binnen de USSR zelf.

Dit zal onze voornaamste bijdrage zijn, aan de in deze landen in gang zijnde discussie, een bijdrage die krachtig zal helpen elk revisionisme en elk defaitisme tenaanzien van de communistische principes te bestrijden, volledig de marxistisch-leninistische eisen te handhaven en een principieel en politiek antwoord te geven op alle problemen die zich in de huidige fase in de Arbeiders/voordoen.

beweging

V

Het idee van de "leidende staat" van het wereldproletariaat; de idee van het "stenen monolithisme" van de comm. wereldbeweging, - twee ideeën, bij uitstek revisionistisch en antie-leninistisch tot het peil van dogma's verheven, in de stalinistische periode - keren zich nu op onvoorziene wijze tegen de sovjetbureaucratie. Zij monden in een steeds sneller en chaotischer differentiatie uit van het geheel der internationale comm. beweging, op de ontwikkeling van middelpuntvliedende krachten die, in de mate waarin men nog altijd weigert, het nodige onderscheid en scheiding tussen de Staat en de partij te maken, zelfs de politieke economische, en militaire verbondenheid tussen de Arbeidersstaten bedreigen.

Bij het ontbreken van een werkelijk Comm. Int., met een structuur gebaseerd op het democratisch-centralisme, leidt het uitbreken van elke ideologische discussie - volkomen normaal en onvermijdelijk tussen Comm. partijen - snel tot het verbreken van de eenheid van actie. Door het ontbreken van een gezond intern klimaat, van een werkelijke proletarische democratie, van een fractievrijheid, leidt deze vrijheid tot het tegenover elkaar plaatsen van nationale bureaucratieën, van comm. par-

partijen van verschillende landen, waarbij iedere bureaucratie de hersenschim van het "monolitisme" binnen zijn eigen partij handhaaft. Terwijl de huidige stromingen zeer duidelijk internationale stromingen zijn, en alle belangrijke comm. partijen vertegenwoordigers ervan in hun rjen tellen, smooit het bureaucratisch centralisme alle minderheden binnen de partijen en geeft aan de noodzakelijke internationale discussie, het schadelijk en gevaarlijk karakter van een twist tussen staten of "naties". Deze situatie zal zich net zo lang verergeren, als de comm. wereldbeweging geen eerlijke en volledige terugkeer tot de principes van het leninisme uitvoert, die inhouden:

1e De afschaffing van het bureaucratisch centralisme en zijn vervanging door het leninistisch democratisch centralisme, dat het recht tot oprichting van fracties inhoudt. Het herstel van een volledige vrijheid van discussie, van een werkelijk proletarisch, democratisch stelsel binnen alle comm. partijen, met de regelmatige verschijning van interne bulletins, alsook van discussie-Tribunes (rubrieken) in de openbare pers, opdat zich periodiek, een werkelijke ideologische en politieke discussie ontvouwt.

discussie

2e De organisatie van een internationale/in de comm. beweging, over alle tegenstrijdige vraagstukken, voorbij en actueele. De georganiseerde deelname aan deze discussie, van de oppositionele comm. stromingen, die uit de Comm. Internationale en de diverse comm. partijen zijn uitgesloten, namelijk en voor alles de 4e Internationale, door als eerste, de misdaden van Stalin te hebben veroordeeld. De uitgave en het in omloop brengen, in de USSR en alle Arbeidersstaten, en binnen alle comm. partijen, van al het materiaal en de programma's van de oppositie binnen de CPSU, en voor alles van de Linkse Oppositie, van Trotsky, Zinovief en Kamenev en de Oppositie van Boecharin.

3e De voorbereiding van een Wereld-Congres van de comm. beweging, dat de basis zal leggen voor de heroprichting van een Comm. Internationale, gebaseerd op het democratisch centralisme en op de proletarische democratie, met deelname van alle comm. stromingen en partijen, zonder een enkele uitzondering.

4e De erkenning van het principe, van een nauwkeurig onderscheid tussen plichten en taken van de comm. partijen, en plichten en taken van de Arbeidersstaten, de eerlijke en vrije discussie tussen partijen, gepaard gaande aan eensgezinde inspanning, de banden van het noodzakelijk samengaan, nauwer aan te halen, op een voet van gelijkheid tussen alle Arbeidersstaten en vooral tussen de USSR en de chinese Volksrepubliek. De afschaffing van elke discriminerende maatregel of economische sancties, t.a.v. Joego-Slavie, China, en de albanese Republiek. Indien de trotskisten een dergelijk programma verdedigen, zich bewust van hun verantwoordelijkheden, handelen zij niet ter verdediging van enge fractionele beweegredenen, maar voor de zaak van het communisme, de Arbeidersstaten en de wereldrevolutie, in zijn geheel.

Hun voorstellen om de discussie te organiseren en de wereldcrisis van het communisme op te lossen zijn de enige, die, terwijl ze een beslissende slag aan de sowjet- en de diverse nationale bureaucratien toebrengen, toestaan de samenhang tussen de Arbeidersstaten te behouden en te versterken, tevens de eenheid van actie van de arbeidersbeweging en de internationale comm. beweging, niet verzwakkend maar versterkend.

VI

De dynamiek van de ontstane discussie in de intern. comm. beweging leidt tot het opwerpen van alle problemen, tot het herzien van alle dogma's, tot het in twijfel trekken van alle kanten van de stalinistische politiek. Wij trotskisten, kunnen niet dan een zo breed en algemeen mogelijke discussie aanmoedigen, krachtig gegrondvest op de marxistisch-leninistische principes, geen enkele vraag of mysterie, geen enkel probleem, zogenaamd "te explosief" om gesteld te worden, in de schaduw latend. De jonge sowjet-generaties, de jonge comm. generaties in de gehele wereld eisen gebiedend, dat men hun de waarheid zegt. De Revolutie heeft niets voor hen te verbergen. Deze discussie stelt alle fundamentele problemen van de comm. politiek aan de orde. Zij overschrijdt daardoor zeer ruim, de debatten tussen stalinisten en joego-slavische communisten, tussen Chroetsjewisten en chinese communisten, gedachtenwisselingen, die een meer tijdelijk karakter hadden, meer gebonden aan een speciaal deel van het comm. programma.

Het is waarom, vooral binnen de comm. partijen zelf, zonder de mogelijkheid, van tactische bondgenootschappen om op speciale punten ter-rein te winnen, uit te sluiten, voor alles de taak van de trotskisten die is, in dit debat hun eigen programmatische antwoord op alle tegenstrijdige vragen, te mengen.

De noodzaak van een dergelijke houding ontspringt eveneens aan het heterogene (samengestelde) ideologische karakter van de aanwezige stromingen, die nog niet duidelijk begrensd en ontleed zijn, en die in het algemeen meer vooruitgeschreden stellingen over zekere vragen, verbinden met conservatieve of reactionaire stellingen over andere kwesties. Wat de preciesere weder-zijdse posities betreft, die vandaag in de kwestie van de destalinisatie door de sowjet- en chinese bureaucratie worden ingenomen, verklaren deze zich door de verschillende druk, die deze twee bureaucratien ondergaan. Hetzelfde verklaart overigens, de meer vooruitgeschreden positie, die de chinese CP inneemt t.a.v. de koloniale revolutie. Deze laatste ondergaat in het bijzonder de druk van deze revolutie, maar indirect, voor alles bij monde van zijn internationale situatie, in objectief verergerde omstandigheden, van geweldige spanningen van de sociale verhoudingen in China, die nauwelijks van dien aard zijn, een bureaucratie aan te moedigen, zich op de weg van de destalinisatie te begeven.

Chroetsjew daarentegen, ondergaat meer en meer de druk van een modern proletariaat, getalmatig en kwalitatief het tweede ter wereld, en zonder twijfel het eerste wat algemene cultuur en politiek betreft, dat de sowjet-macht op een geheel andere weg voortdrijft, waarop deze gedwongen is concessies te doen.

1. Wat de Chroetsjew-stroming betreft, zullen we een kritische ondersteuning geven aan zijn strijd voor de destalinisatie tegen de meer conservatieve tendenzen, maar alles terwijl we eisen, dat alles aan het licht komt, dat alle medeplichtigheden zullen worden aangeklaagd, dat het eerherstel der slachtoffers openbaar, totaal en individueel zal zijn, zonder een enkel geval in onzekerheid te laten, te beginnen bij dat van Trotsky zelf. Tezelfdertijd zetten we onze revolutionaire kritiek t.a.v. deze tendens voort, de macht en de voorrechten in de USSR zelf aanklagend, terwijl we het gehele programma van de politieke, anti-bureaucratische revolutie in de USSR (arbeidersraden, herstel en opbloei van een werkelijke sowjet-macht, democratische omwerking van de planificatie, een loonplafond voor de partijleden, enz...) verdedigen. Tezelfdertijd vervolgen wij onze revolutionaire kritiek, t.a.v. de verzoeningsgezinde mensjewistische politiek van de Chroetsjew-fractie, inzake de koloniale revolutie. We zetten onze revolutionaire kritiek op de strategie van Chroetsjew voort, die er niet op uit is, steunend op de illusie van het "vredezaam samenleven"- niet zonder avonturistische zwenkingen- in de strijd tegen de oorlogsdreiging van de kant van het imperialisme, de werkende massa's in de imperialistische, koloniale- en half-koloniale landen, te mobiliseren, en in laatste instantie, op de omverwerping van het kapitalisme in zijn voornaamste burchten.

2. Ten aanzien van de Mao-Tse-Toeng tendens, haar verlenen we zoals in het verleden, een kritische ondersteuning, daar waar ze een duidelijker houding t.a.v. het imperialisme en de koloniale bourgeoisie verdedigt, daar waar ze een duidelijker hulp biedt aan op gang zijnde revoluties (Algerije, Laos), bovenal, daar waar ze de gehele stalinistische opvatting van de "revolutie per etappes", in de koloniale landen herzielt en zich empirisch, op haar manier, in de richting van de theorie van de permanente revolutie beweegt. Tegelijkertijd handhaven wij onze revolutionaire kritiek t.o. haar, wegens haar ontoelaatbare verdediging, zonder principes, van het stalinistische regiem, wat overigens in tegenstelling is met bepaalde, door de chinese CP zelf in 1956-57 ingenomen. We becritiseren de uitgesproken bureaucratistische verschijnselen van haar eigen regiem in China, we eisen een eerlijke en duidelijke terugkeer naar de proletarische democratie en naar het leninistisch regiem in de chinese CP, en een algemene en vrije discussie in de partij, over alle besproken vraagstukken in de internationale beweging. Terwijl we de juiste kritiek van de chinese CP, t.a.v. de ontoelaatbare vermindering van de russische economische hulp aan China (de ruilhandel tussen de twee landen is met meer dan 35% verminderd in 1960) ondersteunen, becritiseren we tezelfdertijd het buitensporige tempo van de "sprong vooruit", en vragen in leninistische geest, een kritisch democratisch onderzoek van de huidige economische

koers, in het licht van de moeilijkheden der laatste twee jaren, van het geheel van het probleem, der door het chinese volk te verdragen offers, op de weg van een snelle industrialisatie van het land.

3. Ten aanzien van de joego-slavische CP, verlenen we haar zoals in het verleden, een kritische steun in de kwestie van de arbeidersraden, en aan de, in het algemeen meer democratische administratie der economie, terwijl we tegelijkertijd de uitgesproken bureaucrativering van de partij bekritisieren, het opportunisme van zijn buitenlandse politiek, van zijn houding t.a.v. koloniale revoluties en in het bijzonder van de koloniale bourgeoisie, en alles, terwijl we eveneens om een terugkeer van deze partij, naar de organisatiemethoden en de principes van het leninisme vragen. Ook een werkelijke sowjet-organisatie van de staat, gebaseerd op een werkelijke proletarische democratie, met het recht op het bestaan van meerdere tendenzen en sowjet-partijen.

4. Wat de italiaanse CP betreft, onderstrepen we het objectieve, positieve belang van bepaalde zijner stellingnamen, in de mate waarin hij de destalinisatie voortdrijft, waar hij in feite het recht op tendensvorming erkent en de menigvuldigheid van de partijen na de machtsverovering rechtvaardigt, terwijl we met kracht zijn opportunisme t.a.v. de interne politieke vraagstukken bekritisieren, alsook zijn onbekwaamheid, een revolutionaire weg naar het socialisme, in de italiaanse maatschappij van vandaag te bepalen. Terwijl we tegenover zijn opvatting van het "polycentrisme" (opvatting, dat de comm. beweging, internationaal uit vele centra kan bestaan. Noot vert.), de idee van een Comm. Internationale, op het democratisch centralisme en de breedst mogelijke proletarische democratie gegrondvest, verdedigen.

5. Ten aanzien van de albanese CP en de Molotov-groep in de USSR, vragen we, terwijl we het buitengewoon bureaucratistische karakter van deze tendenzen veroordelen, alsmede de misdaden waarvan zij de medeplichtigen zijn geweest, of die zij nog begaan in Albanie, dat hun documenten en programma's-en in het bijzonder de brief van Molotow aan het c.c. der CPSU- openbaar worden gemaakt en onderworpen aan de internationale discussie. Wij zijn en blijven tegenstanders van elke maatregel van administratieve uitschakeling t.a.v. deze tendens, zoals ten aanzien van iedere tendens in de arbeidersbeweging. Wij zijn en blijven tegenstanders van elke buitenlandse militair-burecratische interventie, om het lot te bepalen van de Enver Hodzja-kliek. Zijn verwijdering kan niet dan het werk zijn, van de noodzakelijke en anti-burecratische, dringende politieke revolutie van het proletariaat en de werkende massa's van Albanie zelf. Overal spannen we ons in, juistere stellingnamen over dit of dat vraagstuk, door deze of die comm. partij, internationaal te doen kennen en te verspreiden, teneinde de algemene ontwikkeling van de crisis van het stalinisme duidelijker te doen worden. Overal verdedigen wij de principes van het leninisme, teneinde als de meest principieele stroming te verschijnen, de meest verantwoordelijke, de enige erfgenaam in de boezem van de internationale comm. beweging, van het leninisme, de enige in staat een omvattend antwoord te geven op de problemen, die zich aan de internationale arbeidersbeweging in de huidige etape voordoen.

VII

Ons praktisch ingrijpen in de discussie, binnen de comm. beweging en in de crisis van het stalinisme, moet in het bijzonder gericht zijn op dit of dat aspect van het vraagstuk, naar gelang ja dan neen, de comm. beweging reeds meegesleept is in de discussie, en dat deze er een zodanig peil bereikt heeft. In het algemeen hebben de kwesties van het eerherstel van de oude Bolsjewistische Garde, in het bijzonder van Trotsky, van de herziening van de Moskouse processen, van de rehabilitatie van alle arbeiders-slachtoffers, vermoord door de GPOe, buiten de grenzen van de USSR (Andreas Nin, Leon Sedov, Ignace Reiss, Rudolf Klement, Erwin Wolf en de talrijke slachtoffers der GPOe in Spanje), in de eerste fase van ons in-grijpen, de belangrijkste plaats ingenomen. Zij zullen voortgaan een belangrijke rol te spelen, in partijen als de PCF (Frankrijk) of de britse CP, die nog niet feitelijk, in duidelijke bewoordingen, de "juridische rehabilitatie" hebben erkend, zoals de italiaanse CP het praktisch gedaan heeft.

De uitdrukkelijke erkenning van de italiaanse CP, kan intussen een juridische herziening en een formeel eerherstel niet vervangen. Naarmate de discussie voortschrijdt, zijn het evenwel meer fundamentele, ideologische en nauwkeuriger politieke vraagstukken, die in

de crisis van het stalinisme op het eerste plan zullen komen van ons ingrijpen. Deze vraagstukken zijn vooral de volgende:

I. De marxistische verklaring van de "persoonlijkheidsverheerlijking" d.w.z. van de bureaucratische ontaarding van de USSR, en de gedachtenwisseling over de politieke posities, door Trotsky en het trotskisme sedert 1923 verdedigd.

II. De uitwerking van een leninistische politiek t.a.v. de koloniale revolutie (voor de comm. partijen der Arbeidersstaten en de imp. landen) en in de koloniale revolutie (voor de comm. partijen der koloniale en half-koloniale landen).

III. De uitwerking van een leninistische politiek in de strijd tegen de oorlogsdreigingen van het imperialisme, en t.a.v. de onmiddellijke dreiging, die de atoomwapenen op de toekomst der mensheid doen drukken.

IV. De uitwerking van een revolutionaire politiek, voor de omverwerping van het kapitalisme, in de imp. landen zelf, uitgaande van een juiste ontleding van de objectieve situatie in deze landen en van de positie van hun arbeidersklasse en hun arbeidersbeweging.

V. De verdediging van het principe van de democratisch-centralistische Comm. Internationale, en van onze leninistische opvatting van de verhouding tussen de comm. partijen enerzijds, en de Arbeidersstaten anderzijds.

VI. Het herstel van de vrijheid, tendenzen binnen de comm. partijen te stichten.

VII. De verdediging van ons programma van herstel en opbloei van de sowjet- en proletarische democratie in de Arbeidersstaten, zoals het is omschreven in het document "Neergang en ondergang van het stalinisme", aangenomen op het 5e Wereldcongres van de 4e Internationale.

Het Int. Secretariaat roept alle secties van de 4e Internationale, alle trotskisten uit de gehele wereld op, zich met stoutmoedigheid, geestdrift en entoesiasme in deze strijd voor de overwinning van de bolsjewistisch-leninistische erfenis te storten. De strijd om de comm. wereldbeweging te doen herleven. De mogelijkheden onze ideeën te doen triomferen, onze organisaties te versterken en hun fusie met een brede comm. voorhoede te verzekeren, met grote arbeidersvoorhoeden, zijn groter dan ooit in het verleden.

Alle trotskisten zullen op een resolute manier moeten ingrijpen, opdat de mogelijkheden op effectieve wijze worden uitgebuit. Zij zullen voor 1962 een groot Wereldcongres van trotskistische revolutionaire eenheid moeten organiseren, dat een punt van werkelijke belangstelling en aantrekking vormt, voor de duizenden en duizenden comm. militanten, die zich over de gehele wereld vandaag vragen stellen, aan welke alleen de 4e Internationale in staat is, de samenhangende en bevredigende, revolutionaire antwoorden te geven.

Het Int. Secr. van de 4e Internationale.

x x
x

NATALIA TROTSKY - EEN HELDHAFTE VROUW.

1882 - 1962.

door Jan Blokker +)

Op 23 Januari 1962 overleed te Corbeil bij Parijs Natalia Iwanowna Sedowa, de weduwe van Leo Trotsky. Zij werd in 1882 te Romni in het Poltawa-district van de Oekraïne geboren. Zij was een van de zes kinderen van Iwan Sedow en Olga Koltsjewski. Haar moeder kwam voort uit de lagere adel, haar vader, die van kozakkenafkomst was, leidde een fabriek, welke het eigendom was van bloedverwanten.

Toen Natalia acht jaar was, stierven haar beide ouders, waarna zij door familieleden werd opgevoed.

+) Vele gegevens, met inbegrip van de beide citaten, werden ontleend aan het artikel van Géorgé Lavan in "The Militant" van 5 Februari 1962. JB.

Zij was al vroeg opstandig. Op de kostschool in Charkow hielp zij bij geheime geldinzamelingen voor politieke gevangenen, zij zette haar medestudenten aan tot het lezen van "subversieve" literatuur en eenmaal organiseerde zij met haar klasgenoten een demonstratie op school.

Van Charkow ging zij naar de Universiteit voor Vrouwen in Moskou, waar zij lid werd van een sociaal-democratische studentengroep.

Daarna zette zij haar opleiding in het buitenland voort. Hierover vertelde zij eens :

"Het was gedurende mijn jongemeisjesjaren in de laatste jaren van de vorige eeuw, dat ik in aanraking kwam met "revolutionaire ideeën", welke in het oude Keizerlijke Rusland vaak slechts die van het westerse liberalisme waren. Ik was op kostschool in Charkow. Wij organiseerden een paar avondbijeenkomsten van studenten en daar ontmoette ik jonge mensen, die al ingewijd waren in de wereld van ideeën, welke het lijden van het Russische volk onthulden en de verovering van de vrijheid voorspelden. Zij brachten illegale pamfletten voor ons mee.

Toen mijn voorbereidende studies voltooid waren wilde ik, zoals vele anderen, de lucht van vrije landen inademen en ik ging naar Genève in Zwitserland om een cursus te volgen aan de faculteit van de natuurwetenschappen aldaar Ik was geïnteresseerd in botanie en zelfs nog meer in sociale vraagstukken, vooral na de zelfmoord in de gevangenis van Wjetrowa, een meisjesstudent, welke de studentenjeugd sterk beroerd had.

Plechanow, de marxistische theoreticus had een belangrijke kring van studenten, waarin ik het geluk had geïntroduceerd te worden door een jonge werker van de Iskra-groep, waarvan Lenin een van de drijvende geesten was De Russische sociaal-democratie, nog niet verdeeld in mensjewiki (minderheid) en bolsjewiki (meerderheid) had groepen - in Genève, Parijs, Londen en Brussel - welke leergierig, enthousiast en broederlijk in de omgang waren."

In de Geneefse studiekring werd men voornamelijk nensen opgeleid voor het ondergrondse werk in Rusland. Toen Natalia 19 was, voerde zij met succes haar eerste opdracht uit - het transport van illegale literatuur van Zwitserland naar Rusland. Daarna ging zij naar Parijs, waar zij actief was in de Iskra-groep. In Parijs leidde zij onder andere het comité, dat tot taak had nieuw aangekomenen te verwelkomen, onderdak voor hen te vinden en hen wegwijs te maken in de stad. Daarbij ontmoette zij de man, wiens leven van toen af onverbrekkelijk met het hare verbonden zou zijn.

"In 1902", vertelde Natalia, "woonde ik in Parijs. Ik at op een kamer in de Rue Lalande, waar wij, om goedkoper te leven, alles wat wij hadden bij elkaar deden. Julius Martow kwam daar. Hij was negen en twintig jaar oud en reeds bekend als een van de oprichters van de eerste Russische sociaal-democratische groepen en een van de veteranen van het verschrikkelijke Siberische verbanningsoord in Toeroechansk Hij was het, die ons op een dag aan tafel de komst aankondigde van een jonge vluchteling uit Siberië en Leo Davidowitsj (Trotsky) kwam op de dag van zijn aankomst in Parijs naar de Rue Lalande. Hij was 23 jaar oud, had juist drie jaar in de verbanning in Oost-Siberië doorgebracht. Zijn vitaliteit, zijn levendige geest en zijn

werkvermogen hadden reeds geleid tot zijn erkenning als een energieke en rijpe persoonlijkheid.

Hij had die keer weinig belangstelling voor Parijs. "Odessa is beter!", riep hij lachend uit. Hij hield zich in het bijzonder bezig met het leren kennen van de socialistische beweging onder de Russische emigranten. Maar wij zagen kans om samen naar Baudelaire's graf te gaan kijken, dat te zien is achter de muur van de begraafplaats van Montparnasse. Wij wanden in de Rue Cassendi in die luchtige omgeving, waar onze emigranten zo van hielden. Van mijn familie ontving ik ongeveer 20 roebels, wat ongeveer 50 francs was, per maand. Leo Davidowitsj verdiende evenveel met het schrijven voor publicaties: dat verschafte ons een zeer mager budget, maar wij bezaten in Parijs de goede kameraadschap van de vluchtelingen, de eindeloze gedachte aan Rusland, de grote ideeën, waarvoor wij leefden

Natalia en Trotsky woonden in Genève, toen in 1905 het nieuws kwam van het bloedbad, dat op 22 Januari was aangericht onder de arbeiders, die de tsaar in zijn winterpaleis een verzoekschrift aangeboden hadden. Trotsky begreep, dat dit het begin was van een revolutie en het paar maakte onmiddellijk plannen om naar Rusland terug te keren. Natalia ging vooruit om de zaken te regelen en onderdak te krijgen. Een 1 Mei-bijeenkomst, die in het geheim in de bossen buiten Petersburg werd gehouden, werd omsingeld door kozakken en Natalia, die daar zou spreken, werd met verschillende anderen gearresteerd. Na enkele maanden gevangenis werd zij naar Twer verbannen, maar de voortgang van de revolutie dwong een amnestie af en zij en Trotsky, die zich in Finland verborgen had gehouden, vonden elkaar in Petersburg weer.

Nadat de tsaristische reactie de revolutie in December 1905 had onderdrukt, werd in October 1906 het proces geopend tegen 51 leidende leden van de Sowjet met Trotsky, als voorzitter, aan het hoofd. Tijdens zijn gevangenschap werd hun eerste zoon, Leo Sedow, geboren. Trotsky werd, zoals de meeste beklaagden veroordeeld tot levenslange verbanning naar Siberië en naar Obdorsk gezonden, boven de poolcirkel. Een beroemde ontsnapping volgde - waarbij hij zo'n 700 km aflegde per rendierslede. - en hij ontmoette Natalia in het geheim. Terwijl de reactionnaire pers tekeer ging tegen de politie, omdat deze hem had laten ontsnappen, woonden zij illegaal in Finland en Petersburg. In die tijd verscheen Trotsky's boekje "HEEN EN TERUG". De opbrengst daarvan was voldoende om de ontsnapping uit Rusland via Zweden mogelijk te maken. Nadat Natalia en het kind hem spoedig naar het buitenland gevolgd waren, vestigden zij zich in Wenen, waar in 1908 hun tweede zoon Sergej werd geboren.

Bij het uitbreken van de eerste imperialistische wereldoorlog werden Trotsky en zijn gezin uit Oostenrijk gezet. Zij gingen naar Frankrijk, maar daar slaagde de tsaristische gezant erin de regering ertoe te bewegen om de gevaarlijke revolutionair uit te wijzen. Uiteindelijk werd hij over de Spaanse grens gezet. In Spanje werd hij als "gevaarlijke anarchist" gevangen genomen, maar als gevolg van de agitatie door Spaanse republikeinen werd hij losgelaten. In Barcelona, waar Natalia en de kinderen zich bij hem voegden, ging men sloop naar de Verenigde Staten.

Twee maanden daarna verlieten de Trotskys de V.S. De Februari Revolutie was uitgebroken en Natalia en Trotsky haastten zich naar Petersburg.

In de maanden, die aan de bolsjewistische October Revolutie voorafgingen, werkte Natalia als propagandiste en scholingsleidster in de Petersburgse vakbonden. Na de October Revolutie werkte zij bij het Commissariaat voor Openbare Opvoeding. In die tijd woonden de Trotskys in het Kremlin, waar zij een badkamer en een eetkamer deelden met Lenin en Kroepskaya, diens vrouw.

De opkomst van het Stalinisme leidde in 1927 tot de uitstoting van Trotsky en de Linkse Oppositie uit de Communistische Partij en in 1928 tot zijn verbanning naar Alma Ata in Centraal Azië. Het jaar daarna volgde de uitwijzing naar Turkije en aldus begon hun tweede lange periode van verbanning; Turkije, Frankrijk, Noorwegen en tenslotte Mexico.

In de nu volgende jaren bleken sterker dan ooit Natalia's karaktersterkte en ontembaarheid. Haar morele kracht gaf haar man de steun, die hij in die jaren zo nodig had. In die jaren vonden in Rusland de grote zuiveringen en de monsterlijke complotten plaats.

Trotskys eerste vrouw, hun twee dochters en hun echtgenoten werden slachtoffers van Stalin. Leo Sedow stierf onder verdachte omstandigheden met alle tekenen wijzend in de richting van de GPOe. Sergej, de jongste zoon, die in Rusland was achtergebleven, verdween in Stalins gevangnissen.

In het Mexico van president Cardenas werd tenslotte politiek asiel aan de Trotskys geboden. Trotskys verzwakte gezondheid verbeterde en met het herleven van zijn energie volgden nu enkele van de productiefste jaren van zijn leven. Het was een wedloop met de tijd, waarin een nieuwe internationale beweging gegrondvest moest worden en de marxistische analyse geleverd van de verwording van de USSR en de prognoses voor haar herleving. Natalia en hij - zowel als vele anderen - begrepen, dat enorme krachten werden ingespannen en door Stalin ongehoorde sommen uitgegeven om Trotsky te vermoorden.

De eerste aanslag werd gepleegd op 24 Mei 1940. Het was een militaire operatie van tientallen mannen, gekleed in militaire uniformen, die machinegeweren, brandbommen en zeer gespecialiseerde uitrusting gebruikten. De leiding was in handen van David Alfaro Siquieros, een bekende stalinistische schilder, die kolonel geweest was in de Spaanse burgeroorlog. Onder zijn leiding drongen de getrainde GPOe-afdelingen de ommuurde binnenplaats van Trotskys huis in Coyoacan binnen, terwijl zij een mogelijke tussenkomst afweerden met een stroom van mitrailleurvuur. Intussen begaven twee afdelingen zich naar Trotskys slaapkamer. Van twee kanten schoten zij met mitrailleurs in de kamer, waardoor het bed en de muren doorzeefd werden. Het schéen onmogelijk, dat daarbinnen nog iemand in leven zou zijn.

Maar Natalia, die bij het eerste geluid wakker was geworden, had haar man in een hoek op de grond getrokken en terwijl zij hem en de kleine Sewa, Trotskys kleinzoon, met haar lichaam beschermde, wachtten zij het einde van de moordende aanval af. Wonder boven wonder werd alleen

Sewa gewond en dan nog licht. De GPOe vermoordde Robert Sheldon Harte, een jonge Amerikaanse socialist, die die nacht bij de poort op wacht had gestaan.

Doch op 24 Augustus slaagde Stalin erin zijn doel te bereiken. Op die dag dreef een GPOe-agent, die zich Jackson noemde, een houweel in Trotskys hersens.

De 21 jaren, die nu volgden, waren vol eenzaamheid, alleen verhelderd door het huwelijk van Sewa, haar stiefkleinzoon en de komst van vier dochtertjes in het gezin. Als Natalia met deze kleine peuters rond het huis en de tuin wandelde, kende zij ogenblikken van waar geluk.

In de jaren na Trotskys dood, waren er soms verschillen van mening tussen haar en de Vierde Internationale. Deze waren echter niet blijvend en nooit werd haar trouw aan de zaak van het internationale revolutionnaire marxisme wezenlijk geschokt. De zaak, die zij als jong meisje was begonnen te dienen, de zaak van de bevrijding van de mensheid uit uitbuiting en slavernij, is zij tot haar laatste dagen trouw gebleven. Ondanks haar hoge leeftijd en zwakke gezondheid kwam zij vorig jaar naar Europa o.a. om te getuigen in het proces tegen de leiders van de Vierde Internationale, Raptis en Santen. Zij heeft dit getuigenis niet meer persoonlijk voor de rechtbank kunnen afleggen en zond deze daarom een schriftelijke getuigenis: haar ziekte liet haar niet toe om uit Frankrijk naar Amsterdam te komen. Het was deze ziekte, die tenslotte zou leiden tot haar dood.

Zij is echter niet gestorven vóór zij het begin van het einde van het stalinisme had gezien. Zij deed alles wat in haar vermogen lag om dit proces te verhaasten.

Natalia Sedowa Trotsky heeft op het grote toneel van de wereldgeschiedenis geen spectaculaire rol gespeeld. Haar trouw aan de internationale revolutionnaire marxistische beweging en haar inzicht in de noodzaak van de revolutionnaire strijd, nodig voor de uiteindelijke bevrijding van de mensheid en haar opgang naar het Socialisme, waren voorbeeldig. Natalia's grootheid, zoals die van zovele vrouwen van revolutionnaire leiders, ligt in de onmetelijke toewijding en persoonlijke moed, waarmee zij het de man, die zij liefhad, mogelijk maakte zijn grootse taak te verrichten.

Wij herdenken haar met eerbied en liefde.

x x
x

EEN VAN ONZE KAMERADEN HEEFT ALS
AFGEVAARDIGDE VAN DE NEDERLANDSE
SECTIE DE CREMATIE BIJGEWOOND VAN
NATALIA TROTSKY.

Het was ongeveer tien uur, toen ik de begraafplaats betrad en de stijgende hoofdlaan opwandelde, die naar het crematorium leidde.

Het was een heldere koude dag en terwijl ik voortging langs de familiegraven van rijke bourgeois-families uit de vorige eeuw, dacht ik aan de dode, die wij de laatste eer gingen bewijzen. Aan haar laatste wens, dat haar

as zou rusten bij die van haar man.

Een symbool, maar meer dan dat.

Bij het crematorium aangekomen, werd ik begroet door een paar kameraden, die mij vertelden, dat men de stoet aan de ingang zou op wachten en gezamenlijk de dode naar boven begeleiden.

Toen we weer bij de ingang kwamen, hadden zich inmiddels vele kameraden en belangstellenden verzameld. Om + elf uur verscheen de auto en werd de stoet gevormd. Aan de kop gingen twee kameraden met het rode vaandel. Enige honderden mensen volgden de baar. Opnieuw bij het crematorium aangekomen, lagen de trappen bezaaid met rode kransen en bloemstukken, van de secties over de gehele wereld en persoonlijke, o.a. een grote krans van haar kleinzoon.

Bij het betreden van het gebouw klonk de hymne voor de gevallen revolutionairen, Onsterflijke Offers.

Vele sprekers van internationale bekendheid en faam, herdachten daarop kameraad Natalia, o.a. de Britse historicus Isaac Deutscher, Prof. Laurent Schwartz van de Sorbonne, de Franse kunstenaar André Breton, Pierre Naville, leider van de P.S.U., Claude Bourdet, Marguerite Bonnet sprak voor Alfred Rosmer, oude vriend van Trotsky en Natalia, wiens vrouw drie dagen na haar overleden was en wie daardoor niet aanwezig kon zijn. Ook Trotskys secretaris, die samen met Natalia hem de eerste hulp verleenden na de aanslag, die hem het leven zou kosten, memoreerde haar grote moed en opofferingsgezindheid.

Verder hielden Livio Maitan van de Italiaanse sectie en Pierre Frank van de Franse sectie toespraken, terwijl uit vele landen van Europa afgevaardigden namens de Internationale en haar secties spraken. De Socialist Labor League was vertegenwoordigd door haar secretaris G. Healy.

De plechtigheid werd besloten met het zingen van de Internationale. Na afloop begaf een deel van de stoet zich naar de "muur van de gefedereerden", waar de tot het laatst strijdende Communards van 1871 begraven zijn. Een ander deel van de stoet begaf zich naar het kerkhof van Montmartre, waar zij op het graf van Leo Sedov, de evenals haar man door de GPOe om het leven gebrachte zoon van Natalia en Trotsky, eveneens bloemen legden.

A. van Deventer.

x x
x

VOOR HET STRIJDENDE EN GEMARTELDE ALGERIJE.

Ik heb zojuist een reis beëindigd van verscheidene dagen in de grensstreek van Oost-Marokko en Algerije in gezelschap van de Labour-afgevaardigde John Baird en verscheidene Algerijnse burgerlijke en militaire leiders.

Wij naderden soms tot op slechts ongeveer 500 meter de grenslijn en de befaamde geëlectriceerde versperring, die de Fransen daar over honderden kilometers hebben opgericht, waarbij wij duidelijk de militaire posten opmerkten, de versterkingen, de zoeklichten, welke over de gehele zone door de nachtstraten, een zone, waar het A.L.N., het heldhaftige leger van de Algerijnse strijders, kampeert en opereert.

Wij hebben de Franse vliegtuigen de streek zien verkennen wij hebben nachtenlang het artillerieduel gehoord, dat zovaak de bewoners wakker maakt van het grensstadje Oujda en de naburige dorpen, evenals de duizenden Algerijnse vluchtelingen, die in ellendige tenten kamperen in een, om deze tijd van het jaar felle kou, langs de gehele grenslijn.

Iedere nacht lanceert het A.L.N. stoutmoedige operaties voor de sabotage van de versperring ter afleiding, ter infiltratie in Algerije en eens per week een algemene operatie over een front van 300 kilometer.

Het A.L.N. zendt, dank zij deze operaties, contingenten mannen uit in aantallen tot 140, die, wanneer zij eenmaal in Algerije zijn doorgedrongen, zich verspreiden in kleine groepen van 11 tot 24 man met ieder een speciale missie en constante telecommunicatie om zich met de in het binnenland strijdende eenheden te verenigen.

Aan deze eenheden brengen zij tevens wapens, voedsel en geld.

Wij bezochten de scholen en de kampen, waar deze onverschrokken strijders zich opstellen, evenals de uitgestrekte installaties, welke klèding, voedsel, medische hulp enz. aan het leger verschaffen.

Want het A.L.N. is thans een moderne organisatie, die zijn academies bezit en scholen voor militaire en politieke scholing, zijn fabrieken, zijn hospitalen en die beschikt over een aanzienlijke en gevarieerde bewapening.

Maar het A.L.N. is eveneens een revolutionair leger, waarvan de wapenspreuk, welke overal geschreven staat, luidt : "DE ONAFHANKELIJKHEID IS SLECHTS EEN ETAPPE, EVENALS DE ZUIVER MILITAIRE STRIJD ; HET DOEL IS DE REVOLUTIE".

Dit onverbreekelijk met het volk, de boeren en arbeiders van Algerije verbonden leger wordt voortdurend voorgelicht over de historische en sociale zin van zijn strijd en zijn perspectieven door politieke instructeurs, politieke commissarissen, die een beslissende stem hebben, óók voor wat betreft de strikt militaire operaties.

Deze politieke instructeurs vormen de intellectuele en politieke voorhoede van de Revolutie, die deze bewust op een socialistisch-democratische oplossing oriënteren.

Deze oplossing zal belangrijk worden vergemakkelijkt, indien de Franse en Europese arbeidersbeweging zich in staat toont om de dreigende overwinning van het fascisme in Frankrijk te voorkomen en daadwerkelijke hulp levert aan de Algerijnse Revolutie, teneinde de dag van de onafhankelijkheid te verhaasten en op technisch en financieel terrein de schouders te zetten onder het geweldige werk van de wederopbouw van het land, vernield door zeven jaar afschuwelijke koloniale oorlog.

Het moreel van de Algerijnse strijders is zeer hoog, evenals dat van de Algerijnse massa's in het binnenland, die reeds, meer in het bijzonder sedert een jaar, het élan van het begin van de Revolutie hervonden hebben.

Allen zijn er van overtuigd, dat het uur van de overwinning nadert en dat de in gang zijnde geheime besprekingen binnenkort beëindigd zullen worden.

Zó zeer, dat de aankondiging van de officiële hervatting moet worden geïnterpreteerd als te betekenen, dat een basisaccord reeds is bereikt en dat de gelukkige afsluiting van de onderhandelingen verzekerd is.

Reeds gedurende twee jaar hebben het F.L.N. en het A.L.N. bewust gespeeld op de gecombineerde tactiek van de militaire en diplomatieke strijd om de onafhankelijkheid te verkrijgen, met vermindering van de tussenkomst van andere, geweldige menselijke en materiële krachten, die hun ter beschikking staan.

Dit teneinde de politieke controle te behouden over hun Revolutie en nieuwe en ernstige vernielingen te voorkomen.

Doch aan deze ervaring is een termijn gesteld, welke thans ten einde loopt. De Gaulle en de Fransen weten dat goed.

indien dit maal opnieuw de onderhandelingen mislukken, zal de Algerijnse Revolutie zich genoodzaakt zien om de reserve krachten in het veld te brengen, de oorlog te internationaliseren, óók in Tunesië en Marokko, goedschiks of kwaadschiks, de ruimte te verkrijgen, die haar in staat stelt haar geweldige, moderne bewapening te gebruiken en de versperringen van de vijand te vernietigen.

Men zal zich op fatale wijze begeven op de weg naar de zuiver militaire oplossing van het conflict, naar de Dien-Bien-Phoe-oplossing van de oorlog.

Het Marokkaanse volk en zelfs zijn leiders zijn voor dit perspectief gewonnen.

De komende weken zullen, vanuit dit gezichtspunt, beslissend zijn.

Wij hebben overal de strijders van de Algerijnse Revolutie aangetroffen, burgerlijke en militaire, mannen en vrouwen, die in een grote afwachting leven, tegelijkertijd vertrouwend op de gelukkige afloop van de in gang zijnde onderhandelingen, maar ook vastbesloten om op plotselinge wijze en met alle noodzakelijke energie van tactiek te veranderen en het hele gewicht van de reservekrachten van de Revolutie in de schaal te gooien.

S O L I D A R I T E I T !

Dank zij de hulp, die werd ontvangen van de Arabische landen, de Arbeidersstaten en enkele Europese organisaties, in het bijzonder uit Zweden, Nederland, Zwitserland, Engeland, Italië en zelfs Frankrijk, hebben de Algerijnen een groot aantal kinderen naar school kunnen zenden, jongens en meisjes, hetzij oorlogsvwezen, hetzij kinderen van vluchtelingen.

Bewonderenswaardige onderwijzers en onderwijzeressen, Algerijns en Europees, wijden zich met een toewijding, die het ware apostolaat nabijkomt, aan de opvoeding van deze kinderen, met een heel bijzondere en unieke ernst en zachtheid, vaak onder nog zeer moeilijke omstandigheden.

Ondanks de soms kolossale inspanning, geleverd zowel door de sociale diensten van het F.L.N. als door die opvoeders, beschikken de kinderen niet over al het materiaal voor hun studies (boeken, schriften, potloden, machines en instrumenten, nodig voor de technische opleiding enz.) en in enkele gevallen zelfs de nodige kleding.

Bijzonder moeilijk zijn de omstandigheden van de schoolgaande kinderen in de grensgebieden. Jongens en meisjes van zes tot twaalf jaar zijn genoodzaakt om, midden in de winter, afstanden van vier tot zeven kilometer en soms zelfs meer af te leggen om de school te bereiken, onvoldoende gekleed en gevoed voor zulk een inspanning.

De meeste van hen leven reeds sinds verscheidene jaren met hun gevluchte ouders onder geïmproviseerde tenten, gestriemd en doorweekt door regen en wind, met een uiterst gebrek aan kleding en voedsel.

WELK EEN SCHANDE VOOR DE BLANKE, ZOGENAAMD BESCHAAFDE EN CHRISTELIJKE MENS VAN EUROPA !

WELK EEN UITDAGING AAN HET ADRES VAN DE EUROPESE PROLETARISCHE EN SOCIALISTISCHE BEWEGING !.

Men kan zich in het Europa van vandaag moeilijk de omstandigheden voorstellen, waaronder duizenden menselijke wezens leven op deze Afrikaanse aarde, mannen, vrouwen, kinderen, grijsaards, slachtoffers van een beestachtige koloniale oorlog.

Het lijkt ons een elementaire plicht, buiten iedere goedkope sentimentaliteit, om met kracht tot onze proletarische broeders in Europa en tot alle mannen en vrouwen, die bezorgd zijn om de vrijheid en de waardigheid van de mens, te zeggen, dat het dringend noodzakelijk is om de massale hulp te activeren -

VOOR DE ALGERIJNSE REVOLUTIE DOOR HET
INZAMELEN VAN GELD, ALLE SOORTEN MEDI-
CAMENTEN, KLEDING, MELKPOEDER, EN DIE
RECHTSTREEKS TE STUREN, HETZIJ AAN HET
ADRES VAN DE ALGERIJNSE VAKBONDEN TE RABAT :
U.G.T.A. 30 Av. Témarra, RABAT, MAROKKO,
HETZIJ AAN M. LOUIS VANDEVELDE, IMMEUBLE
ARIES, RUE GÉNÉRAL - LAPERINE, (in het bij-
zonder voor iedere geldzending) RABAT
(AGDAL), C.C.P. RABAT 157 - 83.

Michel Pablo.

x x
x

HET BESLISSENDE UUR VAN DE ALGERIJNSE
REVOLUTIE.

(Delen uit een brief van Michel Pablo uit
de gevangenis in Amsterdam aan de F.L.N.)

Waarde kameraden, waarde broeders van de F.L.N.,

Ik richt deze brief tot jullie op de dag na de veroordeling van Sal. Santen en mij tot 15 maanden gevangenisstraf wegens "illegale" activiteiten ten behoeve van de F.L.N.

De Algerijnse revolutie is thans praktisch zegevierend. De laatste vertragingen en manoeuvres van het imperialisme kunnen het uur van bevrijding opschorten, maar deze is zeker en betrekkelijk dichtbij.

Deze overwinning is vooral het werk van de Algerijnse arbeiders en boeren, die zeven jaar lang hun bloed niet hebben gespaard, met enorme en veelvoudige offers.

In zeven jaar van gruwelijke oorlog, heeft de Revolutie haar wortels diep in het Algerijnse volk verspreid en de F.L.N. - de nationale revolutionaire leiding door dit volk voortgebracht - heeft zich ontwikkeld tot een geweldige politiek-militaire organisatie van de massa's, met internationale verbanden.

Deze overwinning is eveneens het gevolg van de materiële en morele hulp van de Arabische massa's, van de Afrikaanse massa's en van de Arbeidersstaten, van China, van Joegoslavië en de andere "volksdemocratien".

De internationale revolutionaire samenhang, die sinds vele jaren thans tot stand gekomen nieuwe krachtsverhoudingen op wereldschaal, zijn onafgebroken tegen het imperialisme blijven ontwikkelen en hebben de overwinning van de Algerijnse revolutie enorm begunstigd.

Groepen, die eerst tamelijk klein waren, maar in de Europese en Franse arbeidersbeweging steeds groter zijn geworden, hebben eveneens tot deze ontwikkeling bijgedragen. Zeker, de Europese arbeidersbeweging, die nog wordt geleid door de traditionele socialistische en communistische partijen, heeft op dit gebied een grote traagheid getoond en toont die nog steeds, in vergelijking met de revolutionaire strijd van haar broeders in de koloniale landen. Dit is duidelijk in Frankrijk te zien, niet slechts uit de schâamteloze houding van de socialistische partij, de S.F.I.O., als uitvoerder van de imperialistische politiek en voornaamste aanhanger in het arbeiderskamp van de dictatuur van De Gaulle, maar eveneens uit de houding van de Franse C.P. tegenover de revolutie niet alleen in haar eerste jaren, maar zelfs thans, nu zij zich tevreden stelt met een zuiver papierenen oppositie tegenover De Gaulle en de voortzetting van de oorlog in Algerië.

Door deze waarlijk bedriegelijke en fundamenteel opportunistische houding van de voornaamste organisaties, die het proletariaat vertegenwoordigen, / een aantal / heeft strijdbare arbeiders en revolutionaire intellectuelen zich gedwongen gezien, middelen en vormen van hulp aan de Algerijnse revolutie onder het oog te zien, die van een uitzonderlijke aard waren en die niet hetzelfde kenmerk en dezelfde inhoud kunnen hebben als in geval van een waarachtige revolutionaire actie door de massa's.

Het feit blijft echter bestaan, dat deze initiatieven en activiteiten van een gesloten voorhoede in Frankrijk en elders van waarde zijn geweest en de arbeiders- en democratische opinie in Frankrijk en in Europa met betrekking tot het Algerijnse vraagstuk, hebben wakker geschud en reacties van bredere lagen van de bevolking hebben gestimuleerd.

Dit kan vandaag worden gezien door het groeien van het protest in Frankrijk en zelfs in Algerië tegen het voortduren van de imperialistische oorlog en het krachtiger antwoord ten gunste van de Algerijnse revolutie in de Europese kapitalistische landen.

De Franse Trotskisten en de gehele Vierde Internationale, zoals jullie goed bekend is, hebben sinds het begin van de Revolutie, zij het op bescheiden wijze, tot deze ontwikkeling bijgedragen.

Sommigen onder ons, met tientallen andere strijders en revolutionaire intellectuelen, zowel Franse als Europese, van verschillende politieke oriëntering, met levensgevaar en de kans op gevangenschap, hebben reeds hun gehechtheid jegens de Algerijnse revolutie en daarbovenuit jegens de koloniale revolutie in het algemeen getoond.

Zeker, deze offers zijn niets in vergelijking met de enorme offers, die het Algerijnse volk heeft moeten brengen. Maar als ik hier melding van maak, dan eenvoudig om te verklaren, dat we het bescheiden recht hebben open tot jullie te spreken, als oprechte vrienden van de revolutie, aan de vooravond van de totale bevrijding.

Jullie zullen thans een beslissende keus moeten doen. Wat zijn jullie van plan van de overwinning van de Revolutie te maken ?

In 1954 kwam het Algerijnse volk als massa-beweging in opstand voor het oorspronkelijke doel van nationale onafhankelijkheid, van bevrijding uit de imperialistische overheersing.

Zeven jaar lang is de strijd gevoerd door de voornaamste krachten van het boerendom, de arbeiders, de "intelligentsia", zonder nauwkeurige sociale differentiatie.

Deze sociale krachten, eenmaal ten tonele verschenen, hebben de dynamiek van de revolutie bepaald en hun bewustzijn verkregen in de diepgaand geschokte en revolutionaire nationale en internationale samenhang.

Niet alleen het verbeterde bewustzijn van een natie is in deze strijd gesmeed. Op welk verwarde manier ook, en in verschillende mate, zijn de sociale lagen, die de revolutie en de oorlog hebben ondersteund, de boeren uit de bergen en de dorpen van Algerië, het landbouwproletariaat, arbeiders en "intelligensia" uit de Algerijnse steden en Frankrijk zelf, zich bewust geworden van hun eigen sociale aspiraties en idealen, die thans verreweg het raamwerk van de uitsluitende, nationale onafhankelijkheid, overschrijden.

De revolutie begon onvermijdelijk in de vorm van een Nationaal Front.

In de eerste fase hebben geloof, gewoonten, tradities zelfs een vooruitstrevende rol gespeeld bij het ontwikkelen en versterken van het bewustzijn en de nationale solidariteit tegenover het imperialisme zelf. Onmerkbaar voortbewogen echter door haar eigen dynamiek, heeft de Revolutie zich naar een hoger plan opgeheven. Vandaag, na zeven jaar oorlog tegen de voornaamste krachten van een machtig imperialisme, is de geest van de Algerijnse massa's sterk beïnvloed door de ideeën, de aspiraties, de heersende socialistische en revolutionaire ideeën van het tijdperk. Niemand kan de ogen sluiten voor dit feit van kapitaal belang voor de toekomst van de Revolutie.

Deze laatste ontwikkelt zich in een wereld van ongelofelijk radicale, diepgaande en versnelde omvorming. De jongste vooruitgang van de wetenschap en de technologie op de gebieden van atoomenergie, automatie, en ruimte-onderzoek, hebben de grenzen van het menselijk kunnen buiten alles wat vroeger mogelijk scheen, verplaatst.

De mens heeft het materiële vermogen overvloed te produceren, bergen op te richten en te verplaatsen, woestijnen te doen bloeien.

Deze nieuwe industriële revolutie, die de weg opent naar een nieuwe beschaving, die voor het eerst in de geschiedenis van de mensheid materieel mogelijk en noodzakelijk is geworden, gaat gepaard met geweldige politieke en sociale veranderingen.

Er is aldus een wisselwerking tussen deze twee processen, die bestemd zijn in een hoger peil van ontwikkeling uit te monden.

De materiële en militaire macht van de U.S.S.R., van China, van Joegoslavië, van de andere arbeidersstaten, blijft groeien en zijn stempel drukken op de wereldproductie en op de krachtsverhoudingen tussen het imperialisme en de thans geboren wordende socialistische wereld.

Zie de veranderingen in Afrika sinds de Algerijnse revolutie. Dit contingent, eens het meest achtergebleven, is nu van het ene tot het andere eind gewikkeld in een revolutionaire opgang, die zich uitstrekt tot de meest primitieve volken van de bossen en de tropische wildernis.

In het midden Oosten is de revolutionaire koorts niet minder hevig, zij het in Turkije, of in Iran, waar de Sjah en de feodaal-kapitalistische compradore-klasse wanhopig pogen te elfder ure de onvermijdelijke uitparsting te vertragen, of in Iraq, dat zich temidden van een onstabiel, en voorbijgaand Bonapartistisch regiem à la Kerensky bevindt.

De verslechting van de situatie in het Verre Oosten van het imperialisme, wordt duidelijk gedemonstreerd door de ontwikkeling van de revolutie in Laos, in Zuid-Viëtnam,

de kracht van de arbeidersbeweging in Japan en Indonesië, de chronische crisis in Zuid-Korea.

Wat Latijns-Amerika betreft, is het succes van de Cubaanse revolutie in de onmiddellijke nabijheid van de Verenigde Staten, bolwerk van het imperialisme, letterlijk "in de klauwen van het monster", veelbetekenend Dit succes illustreert de nieuwe krachtsverhouding op wereldschaal tussen het imperialisme en de socialistische wereldrevolutie, en betekent, historisch gesproken niet slechts het begin van de Latijns-Amerikaanse, maar tevens van de Noord-Amerikaanse - dus van de Al-Amerikaanse socialistische revolutie.

In deze wereld van revolutionaire omvorming, bereikt de Algerijnse revolutie haar uur van overwinning, haar uur van beslissing.

Het imperialisme en zijn buitenlandse en binnenlandse bondgenoten zijn zich bewust van het gevaar, dat de Algerijnse revolutie de "Cubaanse" weg zal gaan van diepgaande sociale, economische en politieke veranderingen, die Algerije een socialistische structuur zouden geven.

In Cuba is, evenals in Algerije, de revolutie wezenlijk gebaseerd op de strijd van een revolutionair leger, dat uit het boerendom is gerecruteerd en werd geleid, bij afwezigheid van een Marxistische revolutionaire partij. Toch heeft deze revolutie zich in haar acties en in haar resultaten veel sneller en veel stoutmoediger ontwikkeld, dan de timide communistische partijen en hun politieke programma's.

Het is in het belang van het Franse imperialisme en zijn "bourguibistische" bondgenoten van allerlei slag buiten en binnen Algerije en zijn revolutie, in zekere zin de revolutie te "verburgerlijken" en haar te houden binnen de grenzen, die te verenigen zijn met een Algerijns kapitalistische regiem, dat met het imperialisme verbonden is. Dit is het doel, waarnaar De Gaulle, de Amerikanen en alle feodaal-kapitalistische krachten van de Afrikaanse en Arabische landen plus de "bourguibistische" elementen in Algerië zelf, in deze beslissende periode streven.

De rijkdommen van de Sahara, de financiële "hulp" van Frankrijk voor de voorgestelde "industrialisatie" van Algerië onder het Constantine Plan, de aanwezigheid van Europese "elites" in Algerië, de Algerijnse emigratie in Frankrijk, al deze aspecten van het Algerijnse probleem, worden opgeroepen, om met de illusie en het gezichtsbedrog van een betere toekomst, de oplossing te richten in een burgerlijke en pro-imperialistische richting.

Zullen jullie geneigd zijn in een dergelijke val te lopen ?

Kortom, Algerië heeft op het uur van zijn zegevierende revolutie de keus tussen een "Tunesische" of een "Cubaanse" oplossing.

Het "bourguibistisch" Tunesië is een land, dat zijn formele onafhankelijkheid heeft gevonden, maar dat geen van zijn fundamentele problemen heeft opgelost : werkelijke onafhankelijkheid tegenover het imperialisme, oplossing van het agrarische probleem, industrialisatie, afschaffing van de werkloosheid en het analfabetisme, bevrijding van de vrouw. Het blijft een feodaal-kapitalistische onderontwikkelde natie, een bondgenoot en ondergeschikte van het imperialisme.

Cuba daarentegen, ofschoon een klein land, dat zich haast "in de klauwen van het monster" bevindt, heeft zich in één klap waarachtig van het imperialisme bevrijd, het agrarische vraagstuk opgelost, de weg ingeslagen van planmatige industrialisatie, en de volledige afschaffing van werkloosheid en analfabetisme, en de bevrijding van de vrouw.

Alleen hierdoor reeds heeft dit kleine land internationale betekenis gekregen en zich geplaatst in de voorhoede van de grote Latijns-Amerikaanse revolutie en zelfs - historisch gesproken - van de Al-Amerikaanse revolutie. Cuba is, dankzij de intelligentie en de opperste stoutmoedigheid van de dappere leiding van de revolutie, de historische weg ingeslagen van het ontstaande socialisme.

Een soortgelijk uniek succes is thans mogelijk voor de Algerijnse revolutie. Door de weg te betreden van de socialistische hervorming van Algerië, zou zij zich in de leiding plaatsen van de onvermijdelijke Arabische en Al-Afrikaanse revolutie.

Maar de sleutel tot de politieke en sociale toekomst van Algerië ligt voor praktische doeleinden in de toekomst van de F.L.N. De F.L.N. heeft zich in de strijd zelf en de revolutie van het Algerijnse volk tot erkende leiding ontwikkeld.

Vanuit dit oogpunt heeft zij een prestige en een onmetelijke invloed verworven, welke zij in elk opzicht vele jaren zal behouden. De F.L.N. heeft een politiek-militaire organisatie van speciale aard ontwikkeld, een eenheidsfront van alle elementen en tendenzen van het Algerijnse volk, dat voor het wezenlijke doel van de nationale onafhankelijkheid strijdt.

Maar in werkelijkheid is de F.L.N. gedurende deze strijd veranderd in een politiek organisme, waardoor het dynamisme en de aspiraties van de Revolutie tot uitdrukking komen.

Het wordt hoog tijd, dat de F.L.N. zich daadwerkelijk omzet in een partij-politieke structuur met een meer duidelijk omschreven politiek en sociaal program.

Dit program moet dat van een socialistische, revolutionaire en democratische partij zijn. Slechts in zoverre als de F.L.N. een revolutionaire, socialistische partij wordt, zal zij weten hoe dien overeenkomstig de ideeën, de idealen, de aspiraties van de arbeiders- en boerenmassa's tot uitdrukking te brengen, en ze zodoende niet te verraden.

Zelfs in Frankrijk heeft de heldhaftige strijd van het Algerijnse volk gewerkt als een machtige stimulans, welke de arbeiders- en revolutionaire beweging in dit land heeft doen herleven, de consolidatie van de Gaullistische dictatuur heeft belemmerd en daarbovenuit de opmars van het fascisme tot staan heeft gebracht. Er bestaat geen twijfel aan, dat de overwinning van de socialistische Algerijnse revolutie de proloog tot de Franse socialistische revolutie kan worden, op deze wijze de nauw-dialectische relatie illustrerend, die thans tussen de historische opmars van de koloniale revolutie en de revolutie in de ontwikkelde kapitalistische naties bestaat.

18 Juli 1961.

X X
X

VREDE OF WAPENSTILSTAND ?

Na 7 jaar en 4 maanden oorlog zijn op 19 Maart j.l. althans formeel in Algerië de wapens gestrekt : het machtige imperialistische Frankrijk is gecapituleerd voor het heldhaftige Algerijnse volk en heeft toegestemd in diens onafhankelijkheid als natie.

Het bericht vervult ons uiteraard met vreugde, doch doet onmiddellijk de vraag rijzen : op welke voorwaarden is de wapenstilstand gesloten ?

De totnutoe beschikbare gegevens daaromtrent zijn tegenstrijdig en wekken de indruk, dat er moet worden gesproken van een compromis, ook tussen de verschillende stromingen in de F.L.N.

Het imperialistische Frankrijk heeft moeten toestemmen in de mogelijkheid van onteigeningen (zij het tegen schadeloosstelling) en de vrije keus van politiek regiem, waarmee ongetwijfeld door Algerije een SOCIALISTISCH regiem wordt bedoeld.

Daartegenover (in lijnrechte tegenstelling, zou men geneigd zijn te zeggen) staat de bereidheid van de F.L.N. mee te werken aan het gaullistische "plan van Constantine", hetgeen er toe strekt Algerije economisch afhankelijk te doen blijven van het Franse imperialisme.

Er zijn ook andere concessies gedaan, die een overwinning voor De Gaulle betekenen. De mogelijkheid voor het Franse imperialisme, althans in de komende vijf jaar, zijn kernexplosies in de Sahara voort te zetten, zijn niet ten onrechte door de Britse "Observer" een verrassende Algerijnse concessie genoemd.

Na de hervatting van de Russische kernproeven, kan de arbeidersbeweging de Algerijnen, die tenslotte meer dan 7 jaar heldhaftig tegen het imperialisme hebben gestreden, deze concessie nauwelijks verwijten, hoe pijnlijk zij er ook door wordt getroffen.

Wanneer men het geheel van de overeenkomst overziet, komt men tot de conclusie ; er is veeleer sprake van een wapenstilstand dan van vrede. Het imperialistische Frankrijk, opgeschrikt door de demonstratie van een MILLIOEN PARIJSENAARS op 13 Februari j.l. en zich bewust van de mogelijkheid van een naderende burgeroorlog tegen de O.A.S., was verplicht zijn fascistische, terroristische vleugel de rug toe te keren en tot een vergelijk met de F.L.N. te komen. In zoverre is er sprake van een overwinning van de Algerijnse revolutie. Doch wat de INHOUD van de revolutie betreft, tast men nog in het duister. De concessies, van de Franse kant geeist, beogen ongetwijfeld het castreren van het SOCIALE karakter van de Algerijnse revolutie. De Algerijnse regering is hieraan tegemoet gekomen, laat ons hopen, niet onder de druk van burgerlijke elementen, doch alleen en uitsluitend om tijd te winnen.

Tijd winnen, het schijnt de richtsnoer te zijn geweest bij het tekenen van de wapenstilstand, zowel aan Franse als aan Algerijnse zijde. Het grote winstpunt op dit ogenblik is het ontstaan van de Algerijnse natie. Belangrijker evenwel is haar sociale inhoud, die niet BLIJVEN een compromis van tegenstrijdige maatschappelijke krachten kan vertegenwoordigen. Daarom is thans slechts sprake van een wapenstilstand.

Vrede is eerst mogelijk, wanneer het Franse imperialisme geheel uit Algerije verdreven zal zijn, uit een socialistisch Algerije, wel te verstaan.

22 Maart 1962

Sal S.

X X
X

Prof. Paul A. Baran van Stanford University in zijn
"Reflections on the Cuban Revolution", gepubliceerd
in Monthly Review :

".....Cuba's Grote Revolutie volgde het patroon van een "permanente revolutie", snel van het ene stadium van revolutionaire strijd naar het volgende overgaand, meer dan een eeuw historische ontwikkeling samenpersend in de nauwe spanne tijds van minder dan een jaar, en binnen weken problemen oplossend, die elders en vroeger tientallen jaren in beslag namen. Begonnen als een nationale, anti-imperialistische, politieke revolutie, had zij onmiddellijk het hoofd te bieden aan vertwijfelde haat en bittere weerstand van het Amerikaanse imperialisme, en werd zij aldus gedwongen binnen een paar maanden de nieuwe fase te betreden en de weg in te slaan van een sociale revolutie. En de sociale revolutie moest, door haar karakter zelf, onmiddellijk beginnen een proletarisch, socialistisch karakter aan te nemen.....

"Door haar ervaring bevestigde zij echter een aantal meest belangrijke grondstellingen van de economische en sociale ontwikkeling. Zij toonde eens te meer aan, dat in het huidige tijdperk alle waarachtige pogingen tot bevrijding en economische en sociale vooruitgang van koloniale en afhankelijke landen zich noodzakelijkerwijs tot politieke revoluties ontwikkelen en dat deze politieke revoluties even noodzakelijk zich omzetten in en ontwikkelen tot sociale revoluties met een socialistische inhoud. Zij bekrachtigde ook de grondstelling, dat in onze tijd alle sociale revoluties niet langer intranationale revoluties zijn, wier lot wordt bepaald door de klassenstrijd BINNEN de naties, maar onmiddellijk worden tot INTER-nationale revoluties, wier uitkomst wordt bepaald door de klassenstrijd op de internationale arena, door de betrekkelijke sterkte van de wereldkampen van het socialisme en van het imperialisme".

Castro in zijn tweede grote redevoering op 4 Febr. j.l. ;

"Bij de bestaande verhoudingen in Latijns-Amerika kan de nationale bourgeoisie de anti-feodale en anti-imperialistische strijd niet leiden. De ervaring toont aan, dat in onze landen, deze klasse, ofschoon zij aan het imperialisme tegenovergestelde belangen heeft, niet in staat is geweest er tegen te strijden, verlamd als zij is door angst voor de sociale revolutie en verschrikt door de eisen van de uitgebuite massa's".

